

[Himmelstrup.]

Mit Partis Ordfører gjorde under Sagens første Behandling nogle Bemærkninger i den Retning, og til dem kan jeg ganske slutte mig. Jeg synes, det er en Art Misbrug af Rigsdagen, der årlig finder Sted derved, at man ønsker og paa Grund af Sagens særlige Karakter naturligvis ogsaa er i Stand til at gennemføre, at Rigsdagen skal tage et Medansvar for de Forhandlinger og deres Resultat, som denne Traktat er Udtryk for.

Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at jeg personlig nærer nogen Sympati for de Bemærkninger, som det konservative Mindretal har skrevet i Betænkningen, og hvori de jo netop fremhæver dette, at Rigsdagens Rolle begrænses i denne Sag til at sanktionere et Resultat, hvis Tilrettelægning den ingen som helst Indflydelse har paa. Jeg vil derfor gerne igen — jeg har gjort det mange Gange før, jeg gjorde det i 1934 og ogsaa i 1935 — henstille til den højtærede Udenrigsminister, om det ikke var muligt fremtidig at fritage Rigsdagen for denne årligt tilbagevendende Forhandling. Udenrigsministeren har flere Gange lovet, at dette skulde ske, og under en Forhandling, vi i Finansudvalget havde saasent som i Midten af Januar Maaned med den højtærede Minister om dette Spørgsmaal, mente Ministeren, at der i Aar overhovedet ikke kunde være Tale om, at Rigsdagen paa ny vilde blive stillet over for Spørgsmaalet om at skulle ratificere denne Traktat.

Rigsdagen har altsaa ingen Indflydelse kunnet have paa Overenskomstens Indhold. Den skal i øvrigt være endnu mere indviklet, end den har været tidligere. Jeg har forstaaet det saaledes, at visse Dele af Overenskomsten i Virkeligheden er ganske uforstaaelige for udenforstaaende, og vort Kendskab til den hviler alene paa det Referat, som den højtærede Udenrigsminister har givet i det Folketingsudvalg, som har været nedsat. Vi mener naturligvis, at dette Referat er helt rigtigt, og vi haaber, at det er helt udtømmende. Men jeg vil dog gerne have Lov til i Tilslutning til de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Haugé gjorde om en enkelt Side, nemlig Spørgsmaalet om de private Vareudvekslinger, at fremføre et Par Synspunkter. Forholdet er jo dette — og det har ogsaa bestaaet baade i 1934 og i 1935 —, at disse private Vareudvekslinger paa Grund af Aftaler, som er sket i Tilslutning til Traktaten, faktisk ikke kan finde Sted. Men hverken det i 1934 og 1935 nedsatte Folketingsudvalg eller det

udenrigspolitiske Nævn har faaet nogen som helst Meddelelse om dette. Det er vistnok første Gang, at det nu bliver klarlagt for Offentligheden, at private Vareudvekslinger mellem Danmark og Tyskland ikke kan finde Sted, uanset hvad der herom staar i de hidtil gældende Valutalove.

Saa vidt jeg ved, har denne Aftale, denne Enighed mellem den danske og den tyske Regering om dette Forhold bestaaet siden August 1934, uden at Offentligheden har faaet noget Kendskab til det. Det betragter jeg som uheldigt, fordi vi jo ved, at der fra privat Side, navnlig i 1935, blev gjort omfattende Forsøg paa at etablere Vareudveksling, og der blev ofret Tid og Penge paa at gennemføre en saadan, skønt det paa Forhaand var umuligt. Jeg kan derfor kun udtrykke min Tilfredshed med, at det nu bliver klarlagt for alle Parter, at noget saadant ikke kan finde Sted.

Med Hensyn til selve Traktaten og dens Indhold skal jeg, som sagt, i det mindste ikke her i første Omgang gøre mange Bemærkninger ud over nogle faa i Tilslutning til den foreliggende Betænkning. Her vil jeg da gerne sige, at vi fra vor Side, saaledes som det fremgaar af den Mindretalsbetænkning, mine Meningsfæller og jeg har skrevet, tilraader Rigsdagen at ratificere denne Traktat paa Grund af dens Indhold, som vi i det store og hele efter den Fremstilling, den højtærede Udenrigsminister har givet i Udvalget med Hensyn til Omfanget af den Vareudveksling, som denne Traktat aabner Mulighed for, anser for en brugelig Handelstraktat. Vi har forstaaet det saaledes, at Systemet i Traktaten i Aar er ganske det samme som i Fjor med Fastlæggelse af visse Grundkontingenter, som skulde ligge nogenlunde fast i Vareomsætningen, hvorudover der skulde være Mulighed for en Forøgelse af Vareomsætningen mellem Danmark og Tyskland ved de saakaldte Tillægskontingenter, som man imidlertid maa betragte som mindre sikre end de Varekvanta, der er indsluttet i Grundkontingenterne. Men naar Forholdet er det, at alene de nu fastlagte Grundkontingenter repræsenterer en større Eksport her fra Danmark og navnlig af danske Landbrugsprodukter end hele Eksporten i 1935, som altsaa dels var Grundkontingent og dels Tillægskontingenter, ligger det jo i Sagens Natur, at vi maa hilse denne Kendsgerning med Glæde. Naar hertil saa kommer, at der ogsaa aabnes Mulighed for at forøge denne Vareeksport gennem de saakaldte Tillægskontingenter, kan vi kun være yderligere til-